

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області
Слідче управління

пр. Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, телефон (044) 281-57-04, факс (044) 253-63-02
www.ssu.gov.ua, e-mail:gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код СДРПОУ 20001792

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

с. Софіївська Боршагівка

«23» травня 2022 року

Слідчий в ОВС слідчого управління ГУ СБУ у м. Києві та Київській області Володимир Миколайович Спільний, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 42022112200000043 від 05.03.2022, за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1, 2 ст. 438 КК України, у зв'язку з наявністю достатніх доказів для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись ч. 4 ст. 22, п. 6 ч. 2 ст. 40, ст.ст. 111, 112, ст.ст. 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМЛЯЮ:

Дмітрієва Віталія Володимировича
(рос. Дмитриев Виталий Владимирович),
22.02.1995 р.н., громадянина Російської
Федерації, уродженця с. Соломенське
Степновського району Ставропольського
краю, РФ, проживаючого у м. Улан-Уде,
Республіка Бурятія, РФ, командира взводу 8
МСР, старшого лейтенанта, 36
загальновійськова армія 37 окремої
мотострілкової бригади (в/ч 69647, Кяхта).

про підозру у жорстокому поводженні з цивільним населенням та вчиненням інших порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України та у жорстокому поводженні з цивільним населенням, посяганню з умисним вбивством, тобто у вчиненні кримінальних правопорушень (злочинів), передбачених ч. 1, 2 ст. 438 КК України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація (далі – РФ) та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН;

№ 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим (далі – АР Крим), м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану

війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілкової окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Згідно ч. 1 ст. 4 зазначеної Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ч. 1, ч. 2, ч. 3 ст. 6 зазначеної Конвенції, вона повинна застосовуватися з самого початку будь-якого конфлікту або окупації, зазначених у статті 2-й цієї Конвенції. На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій. На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після загального припинення бойових дій.

Відповідно до ч. 1 ст. 16 зазначеної Конвенції, поранені та хворі, а також інваліди та вагітні жінки перебувають під особливим захистом і користуються особливим шануванням.

Відповідно до ст. ст. 31-33 вказаної Конвенції забороняється, зокрема: пограбування; жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей; застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей. Жодну особу, що перебуває під захистом, не може бути покарано за правопорушення, якого вона не вчинила особисто. Колективні покарання, так само як і будь-які залякування чи терор, забороняються.

Статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та

їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних Сил Російської Федерації (далі – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської Федерації (далі – ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди

та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, вказаними особами у березні – квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 07 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують

і по теперішній час.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Незаконні збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації Російської Федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

Оскільки окупація АР Крим і м. Севастополя, частини Донецької і Луганської областей України не принесла бажаних результатів у вигляді встановлення впливу над політичними та економічними процесами в Україні, відмови України від співпраці з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та відмови від євроінтеграційного курсу розвитку країни, вищим політичним і військовим керівництвом РФ вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, розв'язаної ще з лютого 2014 року, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням ЗС та інших військових формувань РФ.

З листопада 2021 року представники влади та ЗС РФ, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС та інших військових формувань РФ до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 8 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових РФ, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами Російської Федерації та світовою спільнотою, представниками влади та ЗС РФ розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян РФ та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також вчинення провокацій, які полягали у імітації нападів і вогневих ударів, вчинених

нібито підрозділами ЗС України по території РФ та тимчасово окупованим територіям України.

Одночасно із зазначеним передбачалося визнання керівництвом РФ «Донецької народної республіки» і «Луганської народної республіки» незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією Збройних Сил України.

На виконання зазначених намірів, 15 лютого 2022 року Державна дума Російської Федерації звернулася до Президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність «самопроголошених Донецької та Луганської народних республік».

18 лютого 2022 року керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей повідомлено про проведення евакуації місцевого населення тимчасово окупованих територій України до Ростовської області, що пояснювалося вигаданими застереженнями про те, що Збройні Сили України мають намір атакувати тимчасово окуповані території та здійснити їх силове повернення під контроль України.

19 лютого 2022 року вказаними особами було оголошено так звану загальну мобілізацію жителів тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей.

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента Російської Федерації з проханням визнати незалежність так званих Донецької та Луганської народних республік.

В цей же день, Президент Російської Федерації скликав позачергове засідання Ради безпеки Російської Федерації, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності Донецької та Луганської народних республік.

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу Ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання Президентом РФ незалежності «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки».

Цього ж дня Президент Російської Федерації підписав указ про визнання незалежності Донецької народної республіки та Луганської народної республіки.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані Державною думою та Радою Федерації РФ.

В цей же день Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до Ради Федерації РФ звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися

до Президента Російської Федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент Російської Федерації оголосив рішення про початок військової операції в Україні.

У подальшому, цього ж дня, Збройними Силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, віроломно здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України та цивільним об'єктам, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період із 5 години 24 лютого 2022 року та до цього часу підрозділи ЗС та інших військових формувань РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі та поранення понад 2 тисяч цивільних осіб, у тому числі жінок і дітей, знищення та пошкодження сотень цивільних об'єктів.

Статті 3, 28 Конституції України передбачають, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

У свою чергу громадянин Російської Федерації старший лейтенант Дмитрієв Віталій Володимирович, перебуваючи на посаді командира взводу 36 загальновійськової армії 37 окремої мотострілкової бригади, з метою насильницької зміни меж території України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, з невстановлених мотивів, за попередньою змовою групою осіб з іншими особами, усвідомлюючи, що агресія проти України та її жителів організована і здійснюється представниками влади РФ та ЗС РФ, які діють в порушення вищевказаних нормативних правових актів, виконуючи злочинні накази, у складі підрозділу приватної військової компанії Вагнера, у якому він проходив військову службу здійснив незаконний перетин державного кордону та приймав безпосередню участь у актах збройної агресії на території України, зокрема села Мотижин Бучанського району Київської області.

У період часу з 27.02.2022 по 30.03.2022 громадянин Російської Федерації старший лейтенант Дмитрієв Віталій Володимирович, перебуваючи на посаді командира взводу 36 загальновійськової армії 37 окремої мотострілкової бригади, перебуваючи на території окупованого представниками підрозділів збройних сил та інших силових відомств Російської Федерації села Мотижин Бучанського району Київської області, виконував злочинні накази щодо жорстокого поводження з цивільним населенням, зокрема вчиняв дії по знищенню житлових будинків цивільного населення, незаконно вилучав у цивільного населення майно – автомобілі, мобільні телефони з метою

дестабілізувати їх моральний стан, забирав цивільних осіб у полон та здійснювати вбивства цивільного населення с. Мотижин Бучанського району Київської області.

У вказаний період часу, внаслідок виконання наданих керівниками наказів, військовослужбовці збройних сил та інших силових відомств Російської Федерації спричиняли поранення та вбивства, забирали цивільне населення у полон, вчиняли катування цивільних осіб та розкрадали, знищували майно цивільного населення села Мотижин Бучанського району Київської області.

При цьому, громадянин Російської Федерації старший лейтенант Дмитрій Віталій Володимирович, перебуваючи на посаді командира взводу 36 загальновійськової армії 37 окремої мотострілкової бригади, був обізнаний із законами та звичаями війни, передбаченими та закріпленими в положеннях міжнародного законодавства, тобто виконуючи накази, останній чітко усвідомлював їх злочинність.

Так, 21.03.2022 на виконання наказу командира взводу Крикунова Олега Андрійовича, Дмитрій Віталій Володимирович, разом з військовослужбовцями 37 окремої мотострілкової бригади ЗС РФ – Ванчіковим Олександром Олександровичем, Гончіковим Чингісом Баторовичем, Сулеймановим Магомедмірзою Магомедрасуловичем та членами приватної військової компанії Вагнера Сазановим Сергієм Володимировичем та Ступницьким Олександром Олександровичем, зупинили два легкові автомобілі, а саме: Фольксваген Пасат сірого кольору на іноземних номерах 466JOV та Рено Кенго темно синього кольору д.н.з. АА 0645 ВХ, котрі рухались по вул. Василя Довгича поряд з будинком 71. За кермом вказаних автомобілів перебували цивільні особи – волонтери, а саме Бірюк Роман Миколайович 17.11.1988 р.н. та Вербицький Андрій Борисович 18.03.1994 р.н. відповідно. Після чого, на виконання наказу Крикунова О.А., про взяття в полон Бірюка Р.М. та Вербицького А.Б., Сулейманов Магодмірза Магодрасулович, Дмитрій Віталій Володимирович, Ступницький Олександр Олександрович, Сазанов Сергій Володимирович, Ванчіков Олександр Олександрович, Гончіков Чингіс Баторович, направили на Бірюка Р.М. та Вербицького А.Б. вогнепальну зброю, витягли з автомобілів, відібрали мобільні телефони, затягли на подвір'я будинку №71, з метою подавлення волі та спроможності до опору зав'язали їм очі та почали допитувати на предмет участі в територіальній обороні або підрозділах Збройних сил України, Після чого Сулейманов Магодмірза Магодрасулович, Дмитрій Віталій Володимирович, Ступницький Олександр Олександрович, Сазанов Сергій Володимирович, Ванчіков Олександр Олександрович, Гончіков Чингіс Баторович, на виконання наказу Крикунова О.А., зв'язали руки Бірюку Р.М., натягли на голови Бірюка Р.М. та Вербицького А.Б. футболки, помістили їх до автомобіля Фольксваген Пасат сірого кольору на іноземних номерах 466JOV та повезли до місця свого тимчасового базування за адресою: Київська обл., Бучанський район, с. Мотижин вул. Східного Вітру, буд.3, де в період з 21.03.2022 по 23.03.2022 вчиняли над ними насилля та тортури шляхом нанесення побоїв та заподіяння вогнепальних поранень у різні ділянки тіла.

В подальшому, 23.02.2022 року, на виконання наказу командира взводу Крикунова Олега Андрійовича, Дмитрієв Віталій Володимирович, разом з військовослужбовцями 37 окремої мотострілкової бригади ЗС РФ – Ванчіковим Олександром Олександровичем, Гончіковим Чингісом Баторовичем, Сулеймановим Магомедмірзою Магомедрасуловичем та членами приватної військової компанії Вагнера Сазановим Сергієм Володимировичем та Ступницьким Олександром Олександровичем, вивезли Бірюка Р.М. та Вербицького А.Б. до лісосмуги, а саме до місця, що має координати 50.4358045, 29.9145782, та звільнили Бірюка Р.М. та Вербицького А.Б., тобто припинили обмеження їх вільного пересування, та, достовірно знаючи, що Бірюк Р.М. та Вербицький А.Б. є цивільними особами, сказали втікати через лісосмугу та в цей почали здійснювати по ним обстріл з автоматичної вогнепальної стрілецької зброї. Внаслідок вказаного обстрілу Бірюк Р.М. отримав вогнепальне поранення в область голови, яке спричинило смерть.

Таким чином, Дмитрієв Віталій Володимирович підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 438 КК України, а саме у жорстокому поводженні з цивільним населенням, поєднаному з умисним вбивством.

Крім того, 21.03.2022 на виконання наказу командира взводу Крикунова Олега Андрійовича, Дмитрієв Віталій Володимирович, разом з військовослужбовцями 37 окремої мотострілкової бригади ЗС РФ – Ванчіковим Олександром Олександровичем, Гончіковим Чингісом Баторовичем, Сулеймановим Магомедмірзою Магомедрасуловичем та членами приватної військової компанії Вагнера Сазановим Сергієм Володимировичем та Ступницьким Олександром Олександровичем, зупинили два легкові автомобілі, а саме: Фольксваген Пасат сірого кольору на іноземних номерах 466JOV та Рено Кенго темно синього кольору д.н.з. АА 0645 ВХ, котрі рухались по вул. Василя Довгича поряд з будинком 71. За кермом вказаних автомобілів перебували цивільні особи – волонтери, а саме Бірюк Роман Миколайович 17.11.1988 р.н. та Вербицький Андрій Борисович 18.03.1994 р.н. відповідно. Після чого, на виконання наказу Крикунова О.А., про взяття в полон Бірюка Р.М. та Вербицького А.Б., Сулейманов Магодмірза Магодрасулович, Дмитрієв Віталій Володимирович, Ступницький Олександр Олександрович, Сазанов Сергій Володимирович, Ванчіков Олександр Олександрович, Гончіков Чингіс Баторович, направили на Бірюка Р.М. та Вербицького А.Б. вогнепальну зброю, витягли з автомобілів, відібрали мобільні телефони, затягли на подвір'я будинку №71, з метою подавлення волі та спроможності до опору зав'язали їм очі та почали допитувати на предмет участі в територіальній обороні або підрозділах Збройних сил України, Після чого Сулейманов Магодмірза Магодрасулович, Дмитрієв Віталій Володимирович, Ступницький Олександр Олександрович, Сазанов Сергій Володимирович, Ванчіков Олександр Олександрович, Гончіков Чингіс Баторович, на виконання наказу Крикунова О.А., зв'язали руки Бірюку Р.М., натягли на голови Бірюка Р.М. та Вербицького А.Б. футболки, помістили їх

до автомобіля Фольксваген Пасат сірого кольору на іноземних номерах 466JOV та повезли до місця свого тимчасового базування за адресою: Київська обл., Бучанський район, с. Мотижин вул. Східного Вітру, буд.3, де в період з 21.03.2022 по 23.03.2022 вчиняли над ними насилля та тортури шляхом нанесення побоїв та заподіяння вогнепальних поранень у різні ділянки тіла.

В подальшому, 23.02.2022 року, на виконання наказу командира взводу Крикунова Олега Андрійовича, Дмитрієв Віталій Володимирович, разом з військовослужбовцями 37 окремої мотострілкової бригади ЗС РФ – Ванчіковим Олександром Олександровичем, Гончіковим Чингісом Баторовичем, Сулеймановим Магомедмірзою Магомедрасуловичем та членами приватної військової компанії Вагнера Сазановим Сергієм Володимировичем та Ступницьким Олександром Олександровичем, вивезли Бірюка Р.М. та Вербицького А.Б. до лісосмуги, а саме до місця, що має координати 50.4358045, 29.9145782, та звільнили Бірюка Р.М. та Вербицького А.Б., тобто припинили обмеження їх вільного пересування, та достовірно знаючи, що Бірюк Р.М. та Вербицький А.Б. є цивільними особами, сказали втікати через лісосмугу та в цей почали здійснювати по ним обстріл з автоматичної вогнепальної стрілецької зброї. Внаслідок вказаного обстрілу Бірюк Р.М. отримав вогнепальне поранення в область голови, яке спричинило смерть.

Внаслідок вказаного обстрілу Вербицький А.Б. отримав наступні тілесні ушкодження: а) накрізне вогнепальне поранення шиї: вхідна вогнепальна рана на правій передньо-бічній поверхні шиї (у ділянці середньої третини, на 4 (см) донизу від краю кута нижньої щелепи та на 6,5 (см) праворуч від серединної лінії), від якої спрямований рановий канал, який проходить у напрямку ззовні у середину, справа наліво, майже у горизонтальній площині, з пошаровим ушкодженням шкіри, підшкірно-жирової клітковини, м'яких тканин шиї (з боку її передньобічних поверхонь), далі хід ранового каналу закінчується вихідною вогнепальною раною на лівій боковій поверхні шиї рана (яка розташована на 2,5-3 (см) донизу від нижнього краю кута нижньої щелепи та на 8,5 (см) ліворуч від серединної лінії);

б) наскрізне вогнепальне поранення лівої стопи: вхідна вогнепальна рана (№1) на тильній поверхні лівої стопи, в проекції середньої третини 3 плюсневої кістки, від якої спрямований рановий канал, який проходить у напрямку зверху вниз, ззовні у середину, дещо зпереду назад, з пошаровим ушкодженням шкіри, м'яких тканин, 3 плюсневої кістки (з утворенням вогнепального перелому цієї кістки), м'яких тканин з боку підошовної поверхні лівої стопи, далі хід ранового каналу закінчується вихідною вогнепальною раною з боку підошовної поверхні лівої стопи (на рівні середньої третини стопи, в умовній проекції 3 плюсневої кістки);

в) рана (яка має ознаки забійної) лобної ділянки голови (по центру та дещо справа;

г) садна тильної поверхні правого та лівого променево-зап'ясткових суглобів;

д) наскрізне вогнепальне поранення лівої кисті: вхідна вогнепальна рана (№8) на тильній поверхні лівої кисті, в проекції 1 міжпальцевого проміжку, між 1 та 2 п'ясними кістками, від якої спрямований рановий канал, який проходить у напрямку ззовні у середину, зверху вниз, з пошаровим ушкодженням шкіри, м'яких тканин лівої кисті, далі хід ранового каналу закінчується вихідною вогнепальною раною (яка розташована на рівні підвищення 1 пальця лівої кисті,

е) рана (яка має ознаки забійно-рваної) на долонній поверхні лівої кисті (на рівні поперечної складки, між 5 та 4 п'ясними кістками;

ж) наскрізне вогнепальне поранення лівого стегна: вхідна вогнепальна рана на передньо-внутрішній поверхні лівого стегна (на межі верхньої та середньої третини), від якої спрямований рановий канал, який проходить у напрямку ззовні у середину, справа наліво, з пошаровим ушкодженням шкіри, м'яких тканин стегна на цьому рівні, далі хід ранового каналу закінчується вихідною вогнепальною раною на передньо-зовнішній поверхні лівого стегна (на межі верхньої та середньої третини);

з) наскрізне вогнепальне поранення правого стегна: вхідна вогнепальна рана на передній поверхні правого стегна у верхній третині, від якої спрямований рановий канал, який проходить у напрямку ззовні у середину, справа наліво, майже у горизонтальному напрямку, з пошаровим ушкодженням шкіри, м'яких тканин правого стегна на цьому рівні, далі хід ранового каналу закінчується вихідною вогнепальною раною (майже на одному рівні з вищеописаною раною) з боку передньовнутрішньої поверхні правого стегна.

Згідно висновку судово-медичного експерта № 042/1-91-2022 від 13.05.2022 виявлене у Вербицького Андрія Борисовича тілесне ушкодження, вказане у п. б) відноситься до тілесного ушкодження середнього ступеню тяжкості, кожне з виявлених тілесних ушкоджень, вказаних у п. п. а), в), д), е), ж), з) відноситься до легкого тілесного ушкодження, що спричинило короточасний розлад здоров'я, кожне з виявлених тілесних ушкоджень, вказаних у п. г) відноситься до легкого тілесного ушкодження.

Таким чином, Дмитрієв Віталій Володимирович підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України, а саме у жорстокому поводженні з цивільним населенням.

Крім того, 21.03.2022, більш точного часу досудовим розслідуванням не встановлено, після взяття у полон Вербицького А.Б. та Бірюка Р.М., Дмитрієв Віталій Володимирович, разом з військовослужбовцями 37 окремої мотострілкової бригади ЗС РФ – Ванчіковим Олександром Олександровичем, Гончіковим Чингісом Баторовичем, Сулеймановим Магомедмірзою Магомедрасуловичем, та членами приватної військової компанії Вагнера Ступницьким Олександром Олександровичем, Сазановим Сергієм Володимировичем та Сазановим Сергієм Сергійовичем, які перебували на території будинку №71, по вулиці Василя Довгича в с. Мотижин Бучанського району, на виконання наказу командира взводу Крикунова Олега Андрійовича, незаконно заволоділи автомобілем Рено Кенго темно синього кольору д.н.з. АА

0645 ВХ, належним ПрАТ «Гіпроцивільпромбуд», тобто вчинили незаконне, довільне привласнення майна, після чого на вказаному автомобілі залишили територію домоволодіння №71 по вул. Василя Довгича в с. Мотижин, Бучанського району.

Таким чином, Дмитрієв Віталій Володимирович підозрюється у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України, а саме порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Повідомлення склав:

Слідчий в ОВС слідчого управління

ГУ СБУ у м. Києві та Київській області

Володимир СПІЛЬНИЙ

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному
провадженні № 42022112200000043 -

перший заступник керівника

Києво-Святошинської окружної

прокуратури Київської області

Сергій ЧЕРЕДНІЧЕНКО

Одночасно підозрюваному роз'яснено, що відповідно до ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України він як підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів

чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Крім того, підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваний, який є іноземцем та ув'язнений, має право на зустріч з представником дипломатичної або консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
« ____ » _____ 2022 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошено та роз'яснено.

Підозрюваний / _____ / _____
« ____ » _____ 2022 року

Захисник _____.

Повідомлення та пам'ятку вручив, права підозрюваного оголосив та роз'яснив:

**Слідчий в ОВС слідчого управління
ГУ СБУ у м. Києві та Київській області**

Володимир СПІЛЬНИЙ